

## Проповед на Неделя на хананейката

### Братя и сестри,

На днешната неделя Църквата премъдро ни припомня случката с изцелението на дъщерята на една хананейка.

Хананейците са местното население на Палестина, прогонено от юдеите след тяхното идване в Обетованата земя. Те са езичници, идолопоклонници, и заради това юдеите, вярващи в Единия Бог, не са желали да общуват с тях и са ги избягвали.

Но тази жена, макар и езичница, е знаела за идването на Месия. Нещо повече, с очите на сърцето си тя е имала увереност, че пред нея, край нея минава Сина Давидов, Спасителя на света. Неслучайно тя тича след Христос и апостолите и непрестанно проси милост за болната си бесновата дъщеря, с думите: „Помилвай ме, Господи, Сине Давидов“. Забележете, и днес ние се молим с нейните думи, казвайки: „Господи, Исусе Христе, Сине Божий, помилвай ме“.

Ние се молим с думите на горещата и искрена просба на хананейката, защото, дори и да нямаме бесновати деца и страдащи роднини, самите ние сме обсебени от страсти, недъзи, от скрити и явни похоти.

Ние, християните, които не сме езичници, често сме много по-обсебени от злоумисли, високомерие, гордост и непрестанно действащия демон на осъждането.

Ако в някаква степен сме пощадени от изкушенията в плътта, то в пълна сила сме поробени от гнева, тщеславието, лукавия език и самотнието. Нерядко така силно се самозаблуждаваме за своето духовно състояние, че дори се чудим какво да изповядваме, пристъпвайки към изповед, като към някакво формално задължение, и смятаме, че като не сме крадци и престъпници, значи с нищо не сме по-лоши от всички други. Дори нещо повече – мислим се за праведни и добродетелни, въпреки че сърцето ни е препълнено с негодуване, клюки и осъждане.

Нека се поучим от смиреномъдрието на хананейката. За да изпита вярата ѝ, за да изпита кротостта ѝ, Господ казва: „Не е добре да се вземе хляба от чадата и да се хвърли на псетата“.

Но във велико смирение, езичницата отвръща: „Да, Господи, ала и псетата ядат от трошите, които падат от трапезата на господарите им“.

Ето по този начин тя получава Божията милост и измолва просимото. Това нейно смирение, тази нейна вяра е пример за християните от всички времена.

Защото тя измолва изцеление за дъщеря си не с призоваване на задължителната, естествена грижа на Бог към Своето творение. Тя не казва, че Бог трябва да ѝ помогне. Тя моли за Божията милост.

А колко странно може да звучи това за днешния човек, който единствено се уповава на своите права. А под права в сегашния лукав век често се припознават всевъзможни ужасни прегрешения, чието название днес е така наречената „нова нормалност“.

Братя и сестри, да даде Бог мъдрост и душевни сили на синодалните ни старци, на духовенството, което ръководи Българската Православна Църква, да даде Бог нравствената катастрофа на „новата нормалност“ да не погуби и нашия, и без това оскъднял откъм вяра и духовно знание, народ.

Божие благословение да е с всички вас. Амин!



2024 г.